

Grad vilde angribe de Principper, hvorpaa den nugældende Lov er bygget. Allerede Forslaget under § 2 til Ændring i Lovens § 3 griber jo ret dybt ind, saa dybt, at maaske ikke ret mange, der ikke have haft særlig Lejlighed til at arbejde med hele det store Emne, som Loven omhandler, Ulykkesforsikring, let gøre sig fortrolige med, hvor dybt det griber ind. Dette, at man stryger Ordene „som Næringsvej“, er jo en Principforandring af eminenteste Art, idet man derved gaar over til at gøre det til en Forpligtelse for alle, der benytte anden Mands Hjælp, at holde en saadan Medhjælper ulykkesforsikret. Det er jo ligeledes ganske utvivlsomt, at det Princip, som § 4 vil indføre ved en Ændring af Lovens § 9, betegner en Principforandring af meget vidtrækkende Betydning, ikke mindst økonomisk set over for Statskassen. Jeg kan meget vel forstaa, at de ærede Forslagsstillere ikke have ment, at det gik an at forlange eller i Lovforslags Form foreslaa, at der paalægges ganske smaa Arbejdsgivere en saa vidtgaende Forsikringspligt som den, der tilsigtes ved §§ 2 og 3, altsaa Forpligtelse til at holde deres Medhjælperne forsikrede for Ulykker, som kunne overgaa dem, uden Støtte andetsteds fra. Men for det første er det ganske umuligt at fastholde, at det, der foreslaas i Lovforslagets § 4, ikke er en Principforandring, og dernæst nærer jeg den Overbevisning, at man ikke kommer frem ad den Vej, som her er paatænkt. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen Regering skulde kunne gaa ind paa ubeset at modtage et Forslag som det her foreliggende, der jo gaar ud paa, at den Arbejdsgiver, der kun er ansat til Skat efter Formue og Indkomst til Staten af en Aarsindtægt paa 1.200 Kr. eller derunder, kun skal betale højst 3 Kr. for hver forsikret Arbejder. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen Regering kan gaa ind paa en saadan Bestemmelse, thi den er jo ganske overordentlig vidtrækkende i økonomisk Henseende. Maa jeg gøre den Bemærkning, at saaledes som jeg forstod den ærede Forslagsstiller, gaar § 4 vistnok ud paa, at den Ret, som her tilsiges de smaa Arbejdsgivere, ikke alene omfatter dem, der drive Søfart og Landbrug, altsaa det, som der er nyt i Forslaget, men tillige maa omfatte de Arbejdsgivere, der nu høre under Loven. Nu ser jeg netop i Dag i et Blad, som staaer de ærede Forslagsstillere nær, at de Arbejdere, som ved deres Forslag bringes ind under Loven, anslaaes til omtrent $\frac{1}{4}$ Million. For at

gøre sig klart, hvad dette betyder økonomisk set, maa man først se, hvad Middeltallet er for den Præmie, som nu ydes af samtlige forsikrede. Jeg kan ganske vist straks gøre mig det selv klart, at man maaske vil sige til mig: ja, men de Virksomheder, som her søges bragte ind under Loven, ville altid rangere i en betydelig lavere Fareklasse end de, der allerede ere under Loven. Det vil jeg for det første sætte et Spørgsmaalstegn ved. Jeg er ikke en Gang sikker paa, at dette vil gælde for Landbrugets Arbejdere. Derimod er jeg ganske sikker paa, at Søfarten vil komme op i en betydelig dyrere Fareklasse end Middeltallet af Haandværkets og Industriens Arbejdere. Jeg tror, at Middeltallet for de nu forsikrede Arbejders Udgift til Forsikring vil være omkring 9—10 Kr. aarlig, naturligvis overordentlig forskelligt efter de forskellige Erhvervs større eller mindre Farlighed. Jeg har set adskillige Ulykkesforsikrings Tariffer med Takster fra 5—6 Kr. op til 30 Kr. aarligt — bortset fra de yderlig farlige Erhverv, som endogsaa kunne gaa op til 60 Kr. Disse sidste skal jeg se bort fra, uagtet vi have saadanne Virksomheder som Nedbrydning — der er neppe noget solidt Selskab, der vil forsikre dette Arbejde, hvis man tænker sig Arbejdet udført Aar ud og Aar ind, for en Forsikringspræmie paa under 60 Kr. Der er altsaa — bortset herfra — ingen Tvivl om, at Søfartsnæringen vil medføre saa betydelige Farer, at denne Virksomhed vil komme ind i en Fareklasse, der vistnok ligger betydeligt over dem, vi kende fra Virksomheder paa Landjorden. Jeg er derfor slet ikke utilbøjelig til at tro, at Forsikringen af $\frac{1}{4}$ Million dels Landarbejdere, dels Søfartsarbejdere, ikke vil gaa ret langt under 10 Kr. gennemsnitlig pro persona, eller i det hele under 2 til $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens hele Udgiften til den nuværende Ulykkesforsikring, saavidt jeg har kunnet efterspore, vistnok kun gaar op til henimod 1 Mill. Kr.

Det vil altsaa blive en ganske overordentlig betydelig Forøgelse af Udgiften, der vil medgaa til denne Foranstaltning, som den her foreslaas og ogsaa efter min Mening bør blive. Man bør komme dertil, hvad de ærede Forslagsstillere allerede nu foreslaa, at man inddrager saavel Landbrugets som Søfartens Arbejdere under Ulykkesforsikringen. Det er jeg ganske paa det rene med. Men jeg vil gerne bidrage mit til at gøre det klart, hvad det betyder ikke alene for den enkelte, men ogsaa for Samfundet i det hele taget, og